

อาทิตยที่ 27 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 21:33-43

³³“ท่านทั้งหลาย จงฟังอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเถิด คหบดีผู้หนึ่งปลูกองุ่นไว้สวนหนึ่ง ทำรั้วล้อม ขุดบ่อย่ำองุ่น สร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ออกเดินทางไปต่างเมือง ³⁴เมื่อใกล้ถึงฤดูเก็บผล เจ้าของสวนจึงให้ผู้รับใช้ไปพบคนเช่าสวนเพื่อรับส่วนแบ่งจากผลผลิต ³⁵แต่คนเช่าสวนได้จับคนใช้ ทูตคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่ง เอาหินทุ่มอีกคนหนึ่ง ³⁶เจ้าของสวนจึงส่งผู้รับใช้จำนวนมากกว่าพวกแรกไปอีก คนเช่าสวนก็ทำกับพวกนี้เช่นเดียวกัน ³⁷ในที่สุด เจ้าของสวนได้ส่งบุตรชายของตนไปพบคนเช่าสวน คิดว่า ‘คนเช่าสวนคงจะเกรงใจลูกของเราบ้าง’ ³⁸แต่เมื่อคนเช่าสวนเห็นบุตรเจ้าของสวนมา ก็พูดกันว่า ‘คนนี้เป็นทายาท เราจงฆ่าเขาเสียเถิด เราจะได้มรดกของเขา’ ³⁹เขาจึงจับบุตรเจ้าของสวน นำตัวออกไปนอกสวนแล้วฆ่าเสีย ⁴⁰ดังนั้น เมื่อเจ้าของสวนมา เขาจะทำอย่างไรกับคนเช่าสวนพวกนั้น” ⁴¹บรรดาผู้ฟังตอบว่า “เจ้าของสวนจะกำจัดพวกใจอำมหิตนี้อย่างโหดเหี้ยม และจะยกสวนให้คนอื่นเช่า ซึ่งจะแบ่งผลคืนให้เขาตามกำหนดเวลา” ⁴²พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “ท่านมิได้อ่านในพระคัมภีร์หรือว่า หินที่ช่างก่อสร้างทิ้งเสียนั้นได้กลายเป็นศิลาหัวมุม องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนั้น เป็นที่น่าอัศจรรย์แก่เรา ยิ่งนัก ⁴³ดังนั้น เราบอกท่านว่า พระอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกยกจากท่านทั้งหลาย ไปมอบให้แก่ชนชาติอื่นที่จะทำให้บังเกิดผล”

*****

ชาวียิวเข้าใจความหมายของรายละเอียดในอุปมาเรื่อง “คนเช่าสวนชั่วร้าย” เป็นอย่างดี เพราะเป็นสิ่งที่พวกเขาคุ้นเคยและพบเห็นเป็นประจำ อีกทั้งเป้าหมายของอุปมาก็ชัดเจนจนว่า “เมื่อบรรดาหัวหน้าสมณะและชาวฟาริสีได้ยินอุปมาเหล่านี้ก็เข้าใจว่า พระองค์ตรัสถึงพวกเขา” (มธ 21:45)

ชนชาติยิวคือ “สวนองุ่น” ของพระเจ้าตามคำของประกาศกอิสยาห์ที่ว่า “สวนองุ่นของพระยาห์เวห์จอมจักรวาลคือพงศ์พันธุ์อิสราเอล ชาวยูดาห์เป็นส่วนที่พระองค์โปรดปราน” (อิสยา 5:7)

“รั้ว” ล้อมสวนเป็นต้นไม้เตี้ย ทึบ และมีหนามเพื่อป้องกันหมูป่าเข้ามาทำลายหรือขโมยเข้ามาขโมยองุ่น

สวนองุ่นแต่ละแห่งประกอบด้วย “บ่อย่ำองุ่น” อย่างน้อยสองบ่อ อาจก่อด้วยอิฐหรือเจาะหินให้เป็นบ่อก็ได้ โดยบ่อหนึ่งอยู่สูงกว่าอีกบ่อหนึ่งเล็กน้อย บ่อที่สูงกว่าใช้สำหรับย่ำองุ่น ส่วนบ่อที่ต่ำกว่าใช้รองรับน้ำองุ่นที่ไหลมาตามรางซึ่งเชื่อมระหว่างบ่อทั้งสอง

“หอเฝ้า” มีไว้เฝ้าขโมยและใช้เป็นที่อยู่อาศัยของคนสวน

การสร้างสวนให้ผู้อื่นเช่า เป็นสิ่งที่คหบดีนิยมกระทำกัน เพราะบ้านเมืองยามนั้นคฤกรุ่นด้วยไฟสงคราม สิ่งอำนวยความสะดวกมีน้อย พวกเขาจึงลงทุนแล้วหลบหนีไปอาศัยในเมืองอื่นที่ปลอดภัยกว่าและสะดวกสบายมากกว่าแล้วส่งคนมาเก็บค่าเช่าตามกำหนด ซึ่งอาจจ่ายเป็นเงินหรือเป็นผลผลิตก็ได้สุดแล้วแต่จะตกลงกัน

นอกจากไฟสงครามแล้ว บ้านเมืองยังเต็มไปด้วยปัญหาเศรษฐกิจซึ่งสร้างความคับแค้นใจให้แก่ชนชั้นแรงงานอย่างมากจนถึงขั้น “จับทนายทของเศรษฐีฆ่า” ก็ปรากฏให้เห็น

จากรายละเอียดที่กล่าวมา เราสามารถสรุปสิ่งที่อุปมาต้องการหมายถึง ได้ดังนี้

สวนอนุคือชนชาติยิว เจ้าของสวนคือพระเจ้า คนเช่าสวนคือบรรดาผู้นำทางศาสนาของชาวยิวซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลผลประโยชน์ของประเทศชาติ ผู้รับใช้ที่เจ้าของสวนส่งไปเป็นระยะๆ คือบรรดาประกาศกซึ่งชาวยิวไม่ต้อนรับบ้าง เอาหินทุ่มบ้าง หรือฆ่าทิ้งบ้าง ที่สุดบุตรของเจ้าของสวนก็คือพระเยซูเจ้านั่นเอง

อุปมาเรื่องนี้นอกจากเป็นการนำประวัติศาสตร์ของชนชาติยิวมาตีแผ่แล้ว ยังเป็นการเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับเรามนุษย์ และเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าเองด้วย

เกี่ยวกับพระเจ้า

1. **พระองค์ทรงวางใจมนุษย์** เจ้าของสวนวางใจคนเช่าและมอบหมายให้ดูแลสวนและสิ่งปลูกสร้างทั้งหมดโดยไม่คิดจะกำกับ สั่งการ หรือส่งคนมาตรวจสอบเลย

เราจึงต้องระลึกอยู่เสมอว่าหน้าที่การงานที่เราทำอยู่ทุกวันนี้ มิใช่ผลของกรรมเก่าหรือบาปกำเนิด แต่เป็นเกียรติสูงสุดที่พระเจ้าทรงไว้วางใจจนกระทั่งกล้ามอบหมายหน้าที่การงานให้เราทำ

2. **พระองค์ทรงอดกลั้น** แม้ผู้รับใช้จะถูกทุบตี ถูกหินทุ่ม หรือถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมทารุณคนแล้วคนเล่า แต่แทนที่เจ้าของสวนจะตอบโต้ทันทีที่ผู้รับใช้คนแรกถูกทำร้าย พระองค์กลับทรงอดกลั้น ให้โอกาส อีกทั้งทรงเฝ้ารอเรากลับมาหาพระองค์

พระองค์ช่างทรงเมตตาเรามนุษย์เสียนี้กระไร ?!

3. **พระองค์จะทรงพิพากษา** แม้ทรงเปี่ยมด้วยความอดกลั้น แต่ชาวยิวก็รู้ดีว่าที่สุดแล้วความยุติธรรมย่อมเรียกร้องให้ “เจ้าของสวนกำจัดพวกใจอำมหิตนี้้อย่างโหดเหี้ยม และยกสวนให้คนอื่นเช่า ซึ่งจะแบ่งผลคืนให้เขาตามกำหนดเวลา” (มธ 21:40)

การยกสวนให้คนอื่นเช่าคือการพิพากษาลงโทษที่หนักหน่วงที่สุด !

หากเราเพิกเฉยต่อหน้าที่ พระองค์จะทรงกระทำเช่นเดียวกัน นั่นคือยกหน้าที่ของเราให้ผู้อื่นทำแทนซึ่งเป็นโทษหนักที่สุด เพราะเรากลายเป็นคนไร้ประโยชน์และไร้ค่าต่อหน้าพระเจ้า ซึ่งมีแต่จะทำให้ชีวิตของเราดำดิ่งลงสู่ความตกต่ำไม่มีที่สิ้นสุด

เกี่ยวกับมนุษย์

1. **มนุษย์ได้รับสิทธิพิเศษ** เจ้าของสวนเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับทำสวนองุ่น ไม่ว่าจะเป็นการเตรียมดิน ปลูกองุ่น ล้อมรั้ว ขุดบ่อขังน้ำ รวบรวมกิ่งสร้างหอดูเฝ้าให้คนเช่า พร้อมใช้ประโยชน์ได้ทันที

หมายความว่าพระเจ้าไม่เพียงมอบหมายหน้าที่การงานให้เราทำเท่านั้น แต่ยังทรงโปรดประทานทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ที่ทรงมอบหมายอีกด้วย

เราช่างได้รับพระพรมากมายจริง ๆ จากพระองค์ !

2. **มนุษย์มีเสรีภาพ** เจ้าของปล่อยให้คนเช่าทำสวนตามแบบที่เขาต้องการ ซึ่งเท่ากับว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นเผด็จการ แต่ทรงเป็นเสมือนผู้จัดการชาวนาที่มอบหมายภารกิจแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาแต่ละคน แล้ววางใจให้แต่ละคนมีเสรีภาพที่จะเลือกวิธีปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วงตามความถนัดของตนเอง

3. **มนุษย์ต้องรับผิดชอบ** เมื่อถึงกำหนดเวลา เจ้าของสวนส่งผู้รับใช้มาเก็บค่าเช่าฉันใด พระเจ้าจะทรงชำระสะสางบัญชีกับเราแต่ละคนสักวันหนึ่งฉันนั้น

ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องเพิ่มความรับผิดชอบต่อผลงานและวิธีการที่เราเลือกใช้ปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระองค์ให้มากยิ่งขึ้นไปอีก

4. **มนุษย์จงใจทำบาป** “เมื่อคนเช่าสวนเห็นบุตรเจ้าของสวนมา ก็พูดกันว่า ‘คนนี้เป็นทายาท เราจงฆ่าเขาเสียเถิด เราจะไต่มรดกของเขา’” (มธ 21:45) นี่คือการวางแผนทรยศเจ้าของสวนโดยจงใจ

บาปคือการทรยศพระเจ้า

บาปคือการจงใจอยู่ตรงข้ามกับพระเจ้า

บาปคือการจงใจเดินตามหนทางของเราเองทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าหนทางของพระเจ้าเป็นเช่นใด

แล้วทำไมเราจึงยังคงจงใจเป็นเหมือนคนเช่าสวนชั่วร้ายอีกเล่า !?!

เกี่ยวกับพระเยซูเจ้า

1. **พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า** ในอุปมา พระเยซูเจ้าทรงแยกพระองค์เองออกจากบรรดาประกาศกก่อนหน้าพระองค์อย่างชัดเจน ในฐานะผู้นำสารของพระเจ้า ประกาศกเหล่านี้ทรงเกียรติและยิ่งใหญ่มากก็จริง แต่พวกเขาเป็นเพียงผู้รับใช้ของเจ้า มีพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

แม้ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาประกาศกก็ไม่อาจมีสถานภาพเสมอเหมือนพระองค์

2. **พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชา** อุปมาเรื่องนี้บ่งบอกชัดเจนว่าพระองค์ทรงรับรู้ว่าล่วงหน้าว่าจะสิ้นพระชนม์ด้วยน้ำมือของคนชั่ว พระองค์ไม่เคยสงสัยเลยว่าความตายกำลังรอพระองค์อยู่เบื้องหน้า

พระองค์มิได้สิ้นพระชนม์เพราะจนมุม แต่ทรงเต็มพระทัยเดินหน้าสู่ความตาย เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา

กระนั้นก็ตาม แม้จะตระหนักถึงความตายที่รออยู่เบื้องหน้า พระองค์ยังทรงอ้างข้อความจากเพลงสดุดีด้วยความมั่นใจพระทัยว่า “หินที่ช่างก่อสร้างทิ้งเสียนั้นได้กลายเป็นศิลาหัวมุม” (มธ 21:42)

“ศิลาซึ่งช่างก่อสร้างทิ้งไป” (สดด 118:22) ตามความหมายของผู้แต่งเพลงสดุดีคือชนชาติยิว ซึ่งถูกชนชาติอื่นละทิ้ง ดูหมิ่น และเกลียดชัง พวกเขาพ่ายแพ้และตกเป็นทาสรับใช้ชนหลายชาติ แต่ไม่ว่าจะตกต่ำเพียงใดพวกเขาก็ยังคงเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

ส่วน “หินที่ช่างก่อสร้างทิ้งเสียนั้น” (มธ 21:42) พระองค์ทรงหมายถึงตัวพระองค์เอง แม้มนุษย์จะปฏิเสธพระองค์ ละทิ้งพระองค์ หรือกำจัดพระองค์ แต่สักวันหนึ่งพระองค์จะกลายเป็นบุคคลสำคัญที่สุด

เพราะบุคคลที่ถูกละทิ้งและถูกตรึงตายอยู่บนไม้กางเขนนั้นคือ **กษัตริย์และผู้พิพากษาของมวลมนุษยชาติ !**

แล้วเรายังจะเลือกอยู่ข้างเดียวกับคนเข่าสว่นชั่วร้ายอยู่อีกหรือ ?!